

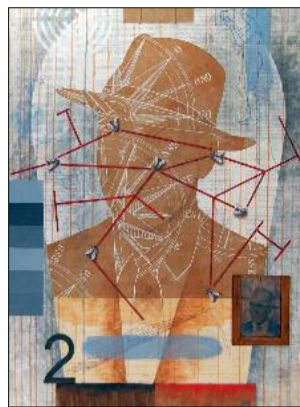
E. CAMPS

COL·LECTIVA

► **Bòlit La Rambla-Sala Fidel Aguilar, Girona.** Rambla de la Llibertat, 1. **🕒 Fins el 4 de maig de 2014.** De dilluns a divendres de 9 a 20h. Dissabtes de 9 a 14h i de 16 a 20h. Festius de 9 a 14h

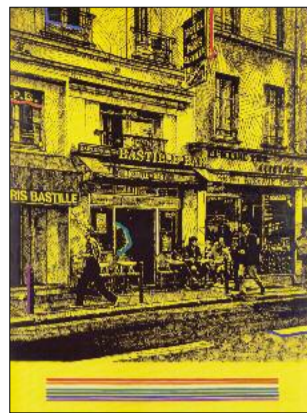
■ L'exposició «Retrat de l'artista adolescent», comissariada per David Santaaulària, recull els treballs realitzats per Marta Sureda-Joanot Cortès, Marla Jacarilla i Dani Medina durant la seva estada en residència en tres instituts d'educació secundària entre el mesos d'octubre de 2013 i gener de 2014. Es tracta d'una mostra -integrada dins el projecte Bòlit_Residents- que combina creació i educació, i que va néixer el 2012 amb l'objectiu d'establir una connexió fructífera i de futur entre els centres de producció cultural i artística i els cen-

tres docents de la ciutat. En aquest sentit, per a la convocatòria de 2013 la proposta s'ha reformulat sota el nom de Bòlit Mentor i ha ampliat el seu radi d'acció, portant-se a terme en tres instituts: l'IES Carles Rahola de Girona, l'IES La Bisbal d'Empordà i l'IES Josep Brugulat de Banyoles. A més, ara el projecte està conduït per un comissari d'arts visuals, en aquest cas, com deïem, David Santaaulària, i la selecció dels artistes que hi participen s'ha fet a través de convocatòria pública amb el nom de Beca Bòlit Mentor. Segons els seus responsables: «Seguint amb la seva vocació de construir discurs, vincles i diàleg amb el seu context, el Bòlit pren l'educació com un dels àmbits des d'on actuar i treballa pel foment de nous públics i de la pràctica de la creativitat, en el si de la societat». | **E. CAMPS**

QUIM DOMENE

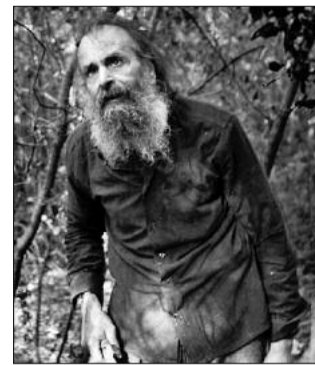
► **Galeria Helene Trintignan, Montpeller.** Rue Saint-Guilhem, 21. **🕒 Del 21 de març al 30 d'abril.** De dimarts a dissabte de 10,30 a 12,30h. i de 14,30 a 19h. Festius tancat.

■ Quim Domene (Olot, 1948) manté intacta la seva aposta pel diàleg actiu -el pleonasme, en el seu cas, és especialment necessari- entre passat i present, entre cultura popular i art contemporani, entre memòria històrica i present radical: es tracta d'un joc il·limitat que, com a les pintures del desaparegut Eduardo Úrculo -els seus personatges coronats amb un capell de cine són ara mers espectres- porta la ironia i el joc formal a nivells de transcendència insospitats. | **E. CAMPS**

GÉRARD FROMANGER

► **Espai d'Art Àcentmètres-ducentredumonde, Perpinyà.** Avda. de la Grande Bretagne, 3. **🕒 Del 4 d'abril al 29 de juny.** Tots els dies de 15 a 19h. Festius obert.

■ A mig camí de la figuració i l'abstracció, tota la producció artística de Gérard Fromanger forma part d'aquella «nova pintura» francesa nascuda a finals de la dècada dels seixanta -post seixanta-vuit- de superfícies lliures, iconografia quotidiana i compromís social tant aliena al Pop Art americà: el treball conjunt de fotògraf, cineastes, filòsofs, poetes i pintors resulta impensable més enllà del context francès. Sense anar més lluny, el mateix Fromanger va realitzar projectes comuns amb figures indiscutibles com Elie Kagan, Jean-Luc Godard o el poeta Jacques Prévert. | **E. CAMPS**

YURIAN QUINTANAS

► **Les Bernardes, Salt.** Carrer Major, 172. **🕒 Fins a finals d'abril.** De dilluns a divendres de 10 a 13 h i de 16 a 22 h. Dissabtes de 16 a 20 h. Festius tancat.

■ Segons els responsables de la Diputació de Girona, la intenció del projecte expositiu de Yurian Quintanas (Amsterdam, 1983) és documentar el territori rural de les comarques gironines mitjançant la visió personal del fotògraf: «explorar el paisatge i conèixer els seus habitants, unes persones que, tot i l'evolució constant de la societat moderna, en viuen al marge i han aguantat el pas del temps sense cedir al ritme frenètic propis de la modernitat». La fotografia de Quintanas, en aquest sentit, s'emmarca dins un registre etnològic però d'una notable intensitat emocional. | **E. CAMPS**

JOSEP CANALS

► **Fundació Valvi, Girona.** Jaume I, 42 Bis. **🕒 Del 20 de febrer al 26 d'abril.** De dilluns a divendres de 18 a 20,30h. Dissabtes d'11,30 a 13,30h. i de 18 a 20,30h.

■ A una bona pregunta de Noguer, directora de l'Espai Valvi, li correspon una bona resposta de Josep Canals: «Si em preguntes per l'art, penso que és una qualitat humana que té una amplitud quasi indefinida. L'ésser humà és creador en tots els àmbits. En resulta molt difícil definir quan una obra es pot considerar obra d'art o no [...] El que no entenc és el valor desmesurat que se li dona a algunes obres d'art, com tampoc entenc que un futbolista valgui tants milions». No passa res: la majoria no entén el matemàtic Möbius ni a la seva cinta, tantes vegades reproduïda per Canals. | **E. CAMPS**

LES BERNARDES ▶ L'ACTRIU ISABEL ROCATTI (BURJASSOT, 1958) REVELA LA SEVA FACETA COM A ARTISTA PLÀSTICA.

La lliçó de Beuys: obrir el pany del disseny

Un primer rastre de sang

► Rocatti explica que la primera vegada que va descobrir un traç vermell a la pantalla del seu telèfon mòbil creia que era fruit d'alguna ferida a la mà. A partir d'aquí, l'actriu va desplegar la seva creativitat de forma sorprenent.

ISABEL ROCATTI

► **Les Bernardes, Salt.** Carrer Major, 172. **🕒 Fins a finals d'abril.** De dilluns a divendres de 10 a 13 h i de 16 a 22 h. Dissabtes de 16 a 20 h. Festius tancat.

EUDALD CAMPS

■ Ho va escriure ja fa una colla d'anys Pilar Parcerisas al llibre *Art & CO*, un volum que, a banda de mantenir intacta la seva vigència, hauria de ser periòdicament recuperat (administrat) en dosis homeopàtiques: «Qui no es planteja la seva activitat humana com a

creació en qualsevol àmbit i domini de la vida i no solament en el camp de les disciplines artístiques, difícilment entrarà en l'obra i el pensament d'un artista -referint-se a Joseph Beuys- que basa la seva teoria perceptiva en el fet que només l'home creatiu pot canviar la història». Amb tot, el de Krefeld anava un pas més enllà: «L'art ha arribat a la seva fi, i ara comença un període en què s'albirava la necessitat d'un art social», explicava el 1981 en una entrevista realitzada per Elisabeth Rona. El que no deixa de ser curiós, segons

com es miri, és que tot plegat té el seu origen, si fem cas a Delgado-Gal, en un Duchamp molt més prosaic que no pas revolucionari: el «descobriments» del francès -explicava el crític conservador referint-se al conegut assaig de Calvin Tomkins- va ser adonar-se «que l'ofici plàstic, inaccessible per l'executant comú, era una falòrnia que no impedia la creació instantània d'art mitjançant un exercici pur de la voluntat i que enllaçava perfectament amb l'*ethos* democràtic d'una societat sobre la qual començava a planar l'esperit rialler del doctor Spock».

Com sempre, la qüestió referent a la «democratització de l'art» no es resol en cap dels seus extrems, és a dir, ni en «l'art antropològic i revolucionari» de Beuys ni en el «mordaç nihilisme estètic» de Duchamp. Accions tan aparentment anecdòtiques o inofensives com la de David Hockney -tota una institució de l'art de la segona meitat del segle XX que encara reverbera- apunten en una direcció que podem intuir molt més fèrtil: utilitzar un dispositiu tecnològic a l'abast de tothom -pot tractar-se d'un iPad, però també d'un mòbil d'última generació- enlloc dels costosos materials propis dels

oficis artístics, és un pas més en l'alliberament que, per cert, va encetar la utilització de pintura acrílica i industrial enlloc de pintura a l'oli (qüestió de temps i de diners).

És en aquest sentit que cal llegir la proposta d'Isabel Rocatti. Ella mateixa ho confessa sense embuts: «Per a mi ha estat una agradable sorpresa retrobar la pintura com a eina d'expressió. Ja a l'adolescència, volia fer Belles Arts degut a la inclinació natural de tenir un carbonet a les mans i dibuixar tot el que m'impactava. La vida, però, em va acabar portant a les Arts Escèniques, camí que continuo transitant i que considero, també, una font essencial de creixement personal. Descobrir el *Quick Memo* incorporat al meu mòbil va ser la clau que tornà a obrir el pany del disseny». Ni més ni menys: *Quick Memo*, *ProCreate*, o alguna aplicació de la «comunitat *Autodesk*», poden ser els pinzells, la paleta, els colors i els suports d'algú que, com deïem al començament, es «planteja la seva activitat humana com a creació en qualsevol àmbit i domini de la vida». La polifacètica actriu-artista Isabel Rocatti seria, en aquest ordre de coses, el perfecte paradigma.